

Samtykke kræves til Udstedelse af Erklæring i de Tilfælde, hvor der under Forfølgningen er foretaget retslige Foranstaltninger overfor Sigtede, idet Erklæringen under disse Forhold vil kunne angaa Skridt, for hvilke Retten har haft det endelige Ansvar.

Anvendelsen af den heromhandlede Regel, hvis Formaal er at aabne Mulighed for en let og hurtig Afgørelse, er i Praksis undertiden strandet paa, at Politimesteren i det paagældende Tilfælde ikke har ment at kunne udstede en Erklæring af et saa absolut Indhold som i Loven angivet, medens den private har fastholdt Krav herom, og man foreslaar derfor paa dette Punkt en afsvækket Formulering, som man formener tager rimeligt Hensyn til begge Sider.

Paragraffens 2det Stykke hjemler en Adgang til at faa Erklæring fra Politimesteren ogsaa i Tilfælde, der falder udenfor §§ 1018 a—1018 c, f. Eks. naar der blot har været optaget Forklaringer til Politirapport.

I de i 1ste Stykke omhandlede Tilfælde foreslaas det, at Politimesterens Afgørelse er endelig, idet den paagældende, dersom Erklæring nægtes ham, har den Udvej at kræve Erstatning ved Retten. Da dette sidste derimod ikke gælder de i 2det Stykke omhandlede Tilfælde, foreslaar man, at Politimesterens Afgørelse her skal kunne indbringes for højere administrativ Myndighed.

B. De processuelle Regler.

1. § 1018 g.

Det maa formentlig erkendes at være den heldigste Ordning, at Erstatningskrav i alle Tilfælde, hvor Sagen forfølges til Dom, paakendes under den samme Sag, i hvilken den Afgørelse træffes, der danner Grundlaget for Kravet (altsaa enten Sagen i 1ste Instans, Ankesagen eller Genoptagelsessagen). Herved opnaas ikke blot en væsentlig Lettelse i Bevisførelse, men ogsaa større Garanti for, at der bliver Harmoni mellem Strafspørgsmaalets og Erstatningsspørgsmaalets Afgørelse. I Overensstemmelse hermed er Hovedreglen i § 1018 g, 1ste Stykke opstillet.

Paa den anden Side kan vægtige Grunde undertiden tale for, at Erstatningsspørgsmaalets Afgørelse udskydes til en senere Afgørelse, eventuelt under en særskilt Sag. Som Momenter, der her kan gøre sig gældende, skal man nævne, at Retten af Hensyn til Fremme af Klarhed og Hurtighed i Sagens Behandling finder det hensigtsmæssigt, at Spørgsmaalet om Straf afgøres først, eller at en af Parterne ikke har det fornødne Bevismateriale paa rede Haand. Der foreslaas derfor hjemlet en Adgang for Retten til i Embeds Medfør eller efter Begæring af en af Parterne at beslutte saadan Udskydelse enten med Hensyn til hele Erstatningsspørgsmaalet eller med Hensyn til Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse, jfr. Lovforslag 1928—29 §§ 136 og 137.

Hvor Erstatningsspørgsmaalet helt eller delvis udsættes til senere Afgørelse i samme Sag, bliver det — om muligt — de samme Nævninger eller Domsmand, der medvirker. Udskydes Afgørelsen derimod undtagelsesvis til en særskilt Sag, bliver denne altid at behandle under Medvirken af Domsmand, hvad enten selve Straffesagen har været behandlet som Domsmandssag eller som Nævningesag, og saaledes at der i første Fald udtages nye Domsmand. Man gaar dog ud fra, at det særlig i Nævningesager kun meget sjældent vil forekomme, at selve Spørgsmaalet om Ret til Erstatning vil blive udskudt til særskilt Sag, idet Parterne normalt vil være forberedt paa at behandle denne Del af Sagen straks eller i hvert Fald vil kunne nøjes med en ganske kort Udsættelse, saaledes at Sagen fortsættes med de samme Nævninger f. Eks. den næste Dag.

De øvrige Bestemmelser i § 1018 g tilsigter en Ordning, der tager tilbørligt Hensyn paa den ene Side til det Offentliges Interesse i, at Afgørelsen af Erstatningsspørgsmaalene ikke trækkes unødigt længe ud, saa at de fornødne Bevisligheder om Sagen og Sigtedes Forhold gaar til Grunde, og paa den anden Side til den private Interesse i, at han ikke afskæres fra at gøre Krav gældende i Tilfælde, hvor der først senere paa Grund af nye Oplysninger er